בראתי יצר הרע ובראתי לו MONSEY EDITION הדלקת נרות שבת – 4:20 זמן קריאת שמע/ מ"א – 8:37 זמו הריאת שמע /הגר"א – 9:13 סוף זמן תפילה/להגר"א – 10:02 זמז לתפילת מנחה גדולה – 12:11 שקיעת החמה שבת קודטי – 4:37 מוצטו"ק צאת הכוכבים – 5:27 צאה"כ / לרבינו תם – 5:49

TORAH TAVLIN IS ALSO AVAILABLE ONLINE TO VIEW ARCHIVES, STORIES.ARTICLES OF INTEREST OR TO SUBSCRIBE TO RECEIVE THIS TORAH SHEET WEEKLY. ORSENDANEMAILTO

שבת קודש פרשת חיי שרה – כ"ד מרחשון תשפ"ו Shabbos Parshas Chayei Sarah - November 15, 2025

לא נוכל דבר אליך רע או מוב. הנה רבקה לפניך קח ולך ותהי אשה לבן אדניד ... (כד-נ) - כי היא חכמתכם ובינתכם לעיני העמים לרש"י: לא נוכל דבר אליר. למאז בדבר הזה. לא על ידי תשובת דבר רע. ולא

על ידי תשובת דבר הגוז. לפי שניכר שמה' יצא הדבר. לפי דבריר שזימנה לר. כשמתבוננים במקראות אלו המדברים מענין משאו ומתנו של אליעזר עבד אברהם צם לבז ובתואל. יכולים אנו לראות שמלבד מה שהתורה מטיבה עם בני ישראל עולם הבא. היא מטיבה עמהם גם כז בעולם הזה. כי היא זו שמעלה אותם מכל מיני חיתות והופכת אותם לאנשי צורה המוכתרים בכל מידה נכונה. ושלום ושלוה הו מלתז. דהנה, במקרא שלפנינו הציגו לבן ובתואל את עצמם לפני אליעזר כאנשים. הגונים המאמינים בהשי"ת ומתפלאים מאוד מהשגחתו. שהרי כה אמרו לו: היה מז הראוי שניקח רווח זמז מה כדי לחשוב אודות הצעתר. ואז להחליט אם רוצים אנו בכר או לא. אבל אחר ששמענו וראינו בחוש איך שהקב"ה מנהיג את עולמו, ואיך הוא מסבב כל הסיבות, אנוממש מרגישים איך שהקב"ה עומד לנגדנו ואומר לנו: 'אינכם שאים לערער אחר גזירתי'. ואכז מבטלים אנו את רצונינו מפני רצונר. ותיכף אנו מחליטים' ו'מבטיחים': 'הנה רבקה לפניר קח ולר ותהי אשה לבז אדוניר'.וגם אחר

החלטתם עדייו היו שפתותיהם מרחשות 'אמונה'. והפטירו 'כאשר דיבר ה'... אינם אינם לחשוד שמא אינם בהמשר. קשה היה לחשוד שמא אינם מאמינים. שהרי היה להם סיבה טובה להאמיז אחר שהיה בפי אליעזר סיפור פלאי של זשגחה. וכי ודאי היה אליעזר מוכיח להם שהינו דובר אמת ואינו בודה דברים מלבו. אולם התורה מספרת לנו שלא מינה ולא מקצתה, כלל לא היו מאמינים. כי אם רמאים דולים. וכעבור לילה אחת כבר בקשו להפר את דבריהם. רק אתמול החליטו והבטיחו

ואבא היום אל העין ואמר ה' אלקי אדני אברהם אם ישד נא מצליה דרכי אשר אנכי הלך עליה ... (כד-מב) - השנחה פרטית בשידוכים 9-רש"י: "ואבא היום - היום יצאתי והיום באתי, מכאן שקפצה לו הארץ. אמר רבי

אחא יפה שיחתן של עבדי אבות לפני המקום מתורתן של בנים, שהרי פרשה של אליעזר כפולה בתורה. והרבה גופי תורה לא נתנו אלא ברמיזה". עכ"ל. אליעזר היה לו הפיצת הדרר. וצ"ב מדוע היה צורר גדול לנס גדול כזה? ועוד צ"ב. התורה הקדושה האריך טובה כל הפרטים בשידוך של רבקה ויצחק, ואין זה דרכו של התורה הקדושה האריר טובה כל כר. ודבר זה צ"ב טובה מדוע האריר התורה כל זה? אמנם התי' בזה מרואר דברי רש"י [מקורו מדברי המדרש]. "יפה שיחתו של עבדי אבות לפוי המקום יכו". אמנם יש לבאר מהו הכוונה בזה. אם שיחתו של האבות הם פסוקים בהתורה קדושה. ע״כ יש כאז לימודים נפלאים וצ״ב איזה לימוד יש כאו? ועוד יש לבאר. מדוע בתב כאז רש"י מימרא זה של חז"ל יפה שיחתו של עבדי אבות. הרי מימרא זה הוא דברי המדרש, והמדרש לא אמרה על מקרא זה, וצ"ב מדוע כתב דוקא על פסוק זה? ונראה לומר, שיש כאן לימוד נפלא מכל מעשה שידוך שנעשה. שכדי להוציא

יזה למעשה היה כמה וכמה דברים שנעשו בהשגחה פרטית. דהנה אליעזר עבד

ברורות 'הנה רבקה לפניר קח ולך'. ותיכף בבוקר כבר שינה לבן את דעתו וביקש להשהותה. כנאמר (פסוק נה): 'ויאמר אחיה ואמה תשב הנער אתנו ימים או עשור אחר תלך'. ואם תבקש לכל הפחות ללמד זכות על בתואל אין רש"י מניח אותך, באמרו: ׳ובתואל היכן היה? הוא היה רוצה לעכב, ובא מלאר והמיתו׳! בדבריו גילה רש"י שבתואל היה רמאי ונוכל פי כמה מלבז. כי בלבז אנו רואים שגם אחר שגילה פרצופו הנכוז שהינו שהרז. עוד היה ביכולתו של אליעזר לכוף אותו שיעמוד בדבריו הראשונים. אולם בתואל היה כה מובהק בשקריו, עד שידע הקב"ה שלא יהיה ביכולתו של אליעזר לכופו על האמת. והוכרח להמיתו.

מולד חודש כסלו

דאנערשטאג

1:38 PM ('## tof')

מיט 9 חלקים

מאחר שרואים אנו שכלל לא היו תמימי דרר. יכולים להביז גם למה ביקש לבז לחזור מז המקח. כי בתחילה הבינו שאליעזר ישלם על הסכמתם מחיר מכובד. וכראוי לאיש עשיר כאברהם. ומלבד מה שהסכימו מסיבה זו היו גם יראים שמא לבסוף ימלך אליעזר ולא יחפוץ בהם. שהרי לבן בעצמו גילה לאליעזר שהוא עובד עבודה זרה. באמרו (פסוק לא): 'ואנכי פיניתי הבית' ופירש"י: מעבודת גילולים. ושמא עוד ימצא עוד איזה פגמים בעודו בביתם. ולכז בקשו להעמיד גם פני מאמינים להראות שאינם כל כך אדוקים בעבודה זרה. והם גם מאמינים שיש אלקים בעולם. אולם לבסוף לא כיבדם אליעזר כי אם במעט 'מגדנות' (ראה פסוק נג), לכן היו רוצים לחזור. ומובז גם כז. שאם איז תורה איז אנושיות ואיז מידות. וכפי שאחז"ל (ב"מ קיד:): 'אתם קרויים אדם ואיז עכו"ם קרויים אדם', ועלידם יכולים לומר ש'מותר האדם מז הבהמה אין' פשוטו כמשמעו. כשם שבהמה נשמכת רק אחר טובתה והנאתה. כר נמשר גם גוי אחר טובתו והנאתו בלבד. היושר ורגשותיו של הזולת כלל אינם מוצאים מקום בלבו. ורק האיש הישראלי שזכה לתורה הוא זה שביכולתו להתחשב עם הזולת הוא זה שמביז שיש יושר בעולם. ומלבד מה שמתנהג ביושר כשהדיז מחייבתו הוא מתנהג גם ברחמים ועושה דברים שהם לפנים משורת הדיז.

אברהם הולר לחפש אשה. והנה הולר הוא לעיז המים – מקום שבנות אנשי העיר יוצאת לשאוב מים. ואם היה דרכה של רבקה לצאת תמיד לשאוב מים. א"כ היה זה דרר הטבע שאליעזר ימצא אותה שם, אמנם לא היה דרכה לצאת תמיד. כדאיתא להדיא **בפרקי דר' אליעזר** (פרק ט"ז): "צפוי לפני הקב"ה הוא בת מלכים שלא יצאתה מימיה לשאב מים. יצאתה לשאב מים באותה השעה. והנערה שלא היתה יודעת מה האיש. קבלה עליה להזדוגה ליצחק". ע"כ.

הרי שלא יצאה רבקה מלבד באותה פעם. ואם זה היה רק הפעם הזה. שהלר לשאב מים. אליעזר היה צריך להיות שם באותו יום. וע"פ דרך הטבע א"א להגיע שם באותו יום, מה עשה הקב"ה אליעזר היה לו קפיצת הדרך, וע"כ הגיע שם בהזמן המדויק להזדמז עם רבקה. וזה הטעם מדוע היה צורר גדול לנס זה של קפיצת

ועפ"ז יש לבאר דברי רש"י. מדוע דוקא כאן פי' רש"י יפה שיחתו של עבדי אכות. דהכא בדברי רש"י אלו יש לימוד ופלא לדורות. שיש השנחה פרטית באופו פלא בענין שידוכין! הקב״ה מסבב הסיבובים באופן שהוא למעלה מדרר הטבע כדי להוציא השידור אל הפועל. וזהו הכוונה דמדברי אליעזר - בזה שהוא אומר שיצאתי היום – והיום באתי. זהו מורה על ההשגחה פרטית באופו נפלא בשידור זה. והוא לימוד לדורות בכל שידור שיש השגחה פרטית באופז פלא!

A SERIES IN HALACHA LIVING A "TORAH" DAY

Monetary, Interpersonal Laws and Din Torah (53)

Question. Reuven needs to go on a trip on unfamiliar roads and asks to borrow Shimon's GPS. Reuven says that he doesn't know how to use it, so Shimon enters the address information into the device beforehand. When Reuven arrives at his destination, he locks the car properly, however, thieves break into the car and steal the GPS. Is Reuven obligated to pay for the stolen item? **Answer.** In some cases he is obligated like all borrowers who must pay even for unlikely damage [oness], and in some cases he is exempt as the borrower is deemed, "בעלע עמע" - owner is doing work for him, which exempts the borrower (1). If Reuven took the GPS from Shimon and then asks him to program it, Reuven immediately became a *Shoel* - borrower. Nothing afterwards takes that away, and Reuven must pay. But if Shimon programs it as Reuven borrows it, it is "בעלין עבער" - the owner was working for the borrower (2). To be precise, Shimon started to go and give the item to Reuven. He handed it over [the point at which Reuven

בין הריחיים – תבלין מדף היומי – זבחים ס.

ים הפסחים and scoop up some כלי שרת would take a ערב פסח on (מתני' פסחים סד) :savs: ר' יהודה -"בום אחד הה מפלא מרם התערובות' from the צבפה and be באבה it on the מזבר. This was done out of concern, that since ע"ב was a very busy time. it's possible that a הזבר in his haste accidentally spilled the ביס on the floor on the way to the במבה Not pouring the ביס on the pasul a כתבור פסח. הרבו פסח would pasul a, הרבו פסח so they were scoop up בד from the floor and be מיבר it on the מיבר that was spilled accidentally. has now been poured on the מצבח and all הרבנות can be assumed בשר. The מבא asked לפי רש"ט ר' יהודה. "How can vou be sure that the דם on the floor was first מתכובל בכלי and then spilled out of the כלי? Maybe דם from a מתכובל בכלי and then spilled out of the מתכובל בכלי make this מדם asks on this יביסה. thus you have accomplished nothing?" ממלי פסחים סה. ד"ה שמאן **תנס**י asks on this ממלי asks on this ממלי פסחים סה. ד"ה שמאן **תנס**י the refore learns that the concern is that מתקבל because at least it will help for those הרבנות whose blood was בים and then spilled? הרבוסי therefore learns that the concern is that that wasn't אסיר או נתקבל בכלי to be אסיר to be אסיר א to be אסיר זיהנדה. To this. יהודה 'n answers that there is no concern that there is blood not דם הנפש on the floor than דם התמצית says that although there is more .מסקנא on the floor than דם הנפש on the floor than דם התמצית is not בטל because he holds "אי דם מבטל דם". so ultimately this תקנה is beneficial. Our *Gemara* brings a ראיה from above, that although מירודה is beneficial. Our *Gemara* brings a holds the entire אירה is עזרה, that is only for הקטר חלבים, but not for אריקה. Because if so, when taking this scoop full of שנירה של why not just spill it out right there on the בצבה So, we see that for מכודשת is not מכודשת. The *Gemara* rejects this באנה because maybe ביהודה does hold the entire מזבח is אזריקה. but he savs to bring the full כידי to the מזבח anvwav. in order to do the צוריה מובחר

The סי תבעז! **מהרש"ם וסי חבעו מהרש"ם points** out. we see from our *Gemara* that even though the תהכה או"ח ס' תבעז! מהרש"ם is solely based on a מצוה מו בח because that is the מוברת spilled, vet we are מצוה מו בח and not on the מצבה and not on the במצוה לו certainly, when doing a קיטן for מינד for מינד, it should also be done in the best possible way. We also see, that from the fact הי יהודה holds scooping up a cup full of בדם remedies the situation, he holds even if something was נדבוה, it may sometimes be reversed.

This sugya is in the following Mishnah [לעיל לב]. If a כלי שרת in a כלי שרת but then poured it into a כלי חול , he may pour it back into the and it is כשר. Also, if the בדם spilled from the כלי שרת onto the floor, he may scoop it up and it's בשר. The כשר. The בלי שרת asks; in both of these cases we should say the blood was הדחה and once something is יהרה it's דחני forever? The Gemara answers that the one who holds הי יהודה and he also holds כל שבידו לא הוי דיחוי, as long as it remains within one's power to reverse or change the situation, even if it was מרחה, as long as it remains within one's power to reverse or change the situation, even if it was מרחה. corrected and is, it does not remain דרור. (1) חו"מ שמ"ו (2) שמות כבילד (3) חו"מ שם (4) שם רמו:ד ריש רמ"ו (6) רצא:לד (5)

R' Eliyahu Boruch Finkel zt"l (Rosh Yeshiyas Mir) would say:

'היש בית אביך מקום לנו ללין" - Why did Eliezer add the word 'נלני' (for us)? Eliezer was asking Rivka if there was a place in her father's house that was clean from idols. If it was fitting for 'us' - not only clean for me, but also a place that's clean for you? On that, Rivka answered vaguely, 'There is place to rest (but not for us).' When she went to tell her father about their guest, she then cleaned out a place from idols. As **Rashi** says later (posuk א"ל"), 'I cleaned the house' - from idols.'

A Wise Man would say: "The road to excellence starts with what you do best, continues with devotion and never really ends.

Printed By: Quality Printing Graphic Copy & Printing (845)352-8533

Cut Away ALL distractions between you and '7! We CAN! We MUST! Be M'Kabel too!

אסתר בת ר' שפואל קלייו (גרוס) ע"ה. יהארצייט ט"ז חשון. חנצב"ה

855,400,5164 / Text 323,376,7607 / kyodshomavim.org

the borrower (Reuven) is not only exempt from unforeseen losses, but even from negligence, such as leaving the car door unlocked. Does the owner have a way of removing this exemption from the borrower? Yes, if at the time of borrowing, the owner stipulates that he will lend and program it on the condition that the borrower must return it or pay, the condition is valid and the borrower must pay(4).

Shimon programmed the device. In that way, Shimon was in the

middle of doing work for Reuven at the time the borrowing started

and the exemption applies. As explained in **Choshen Mishpat** (3)

Returned. Even though a *shoel* is exempt in the above case, that's only if it wasn't returned. However, the *shoel* is obligated to watch the GPS and do all that he can to ensure that it does not get stolen. Shlichas Yad. The Ketzos (5) and Nesivos (6) both rule that if a

מאת הנאון מויר הדב ברוך הירטפלי טלוטיא, דעטר הירטפלי ראש טלל עטרת חיים ברוך, קליבלגד הייטס

shomer or shoel use the item in a manner not allowed by the owner (שליחת יד), they are obligated even if "בעליו עמו". Thus, it would seem that if the shoel kept the GPS a day longer than agreed upon, making his usage like *gezel*, theft, he is obligated to becomes a shoel] and then once it was placed in Reuven's car, pay even if the item was ruined from usage (מתה מחשת מלאכה).

מוקדש לעילוי נשמת האשה

ויען לבן ובתואל ויאמרו מה' יצא הדבר לא נוכל דבר אליך רע או מוב ... (כד-ג)

In the twilight years of the Gerrer Rebbe, the Lev Simcha, R' Simcha Bunim Alter zt''l, a devoted chasid found himself at a crossroads. He had a son in *shidduchim* and when a girl from a fine family was put forth, he sent a *shaliach* to the *Lev* Simcha to inquire about the potential match for his son, hoping for a clear and favorable response. But the answer that came back was not what he had hoped for - in fact, it was negative. Doubt crept into his heart. Was this truly the Rebbe's answer? Had it been conveyed accurately? Wrestling with uncertainty, he turned to a renowned Mekubal and asked him the same question, hoping for a different perspective. The Kabbalist, with conviction and mystical insight, strongly encouraged the match.

Now the *chasid* was torn. On one hand, the *Rebbe's* answer seemed to close the door on this match. On the other, he had the enthusiastic endorsement of a *Mekubal*, someone revered for his spiritual vision. Unsure of how to proceed, he went to the home of the **Pnei Menachem**, **R' Pinchos Menachem Alter** zt"l, another figure of Gerrer leadership, to seek clarity.

He laid out his dilemma: "I sent someone to ask the *Rebbe*, and they brought me such and such an answer. I don't know if the Rebbe actually said this explicitly. But I also asked a certain Mekubal, and he urged me to take the match. What should I do?"

The *Pnei Menachem* responded with wisdom born of years of experience. "Those Kabbalists." he said, "even when they see something, they only see what is good for the present moment. Their vision is limited to the immediate. But the Rebbe his answers are for your benefit not just now, but in the future as well. I believe the *Rebbe* sees generations ahead. He sees what is good for each *neshama*, not only in this life, but according to its *maasim* in previous incarnations as well."

He then shared a story from the days of the Imrei Emes, R' Avraham Mordechai Alter zt''l, the father of the Pnei Menachem. A chasid once came to the Imrei Emes and begged for a blessing to become wealthy. The Rebbe refused. The chasid persisted, returning again and again, until finally, the *Imrei Emes* relented and gave him a blessing. The man's fortunes changed dramatically - he soon became very rich, respected, and influential. He also had one son, a boy of exceptional virtue and character. But before the boy reached marriageable age, tragedy struck. He was involved in a terrible accident, and his leg had to be amputated. The father, now wealthy and prominent, faced a new challenge; finding a suitable match for his crippled son. His newly elevated status made it difficult to find a family on his level willing to marry into a situation involving disability. Eventually, he had to lower his expectations and agreed to a match with the daughter of the town's tailor.

When the *Imrei Emes* heard of this, he said to the father, "See, it was decreed from heaven that this was your son's match. Had you remained in your previous position, you would have been pleased to hear of a match with the daughter of the tailor. But now, after you became rich and respected, you would not have considered it. So it was arranged from above that your son would suffer this accident, so that you would be willing to accept the match that was destined for him."

The *Pnei Menachem* stressed this point to the *chasid* who came to him about the *shidduch*. "It is not always wise to beg for what Heaven does not grant. Sometimes, in our desperation to shape our own destiny, we seek blessings that are not meant for us, and in doing so, we may unknowingly invite hardship. The Rebbe's refusal was not a denial; it was protection. His answer encompassed not just the immediate desires of the *chasid*, but the arc of his life and the spiritual needs of his soul and family.

"Furthermore," explained the *Pnei Menachem*, "a *Rebbe's* guidance is not merely practical - it is a 'shtickel nevuah' prophetic in many ways. It is rooted in a deep understanding of the *neshama's* journey, of divine timing, and of the intricate tapestry of human destiny. The *Mekubal* may see the present clearly, but the *Rebbe* sees the future with clarity and compassion."

The *chasid* nodded with a renewed sense of trust. He understood that the *Rebbe's* answer, though hard to accept, was rooted in a vision far deeper than his own. He now recognized that in matters of great consequence, such as marriage, livelihood, and spiritual direction, it is tempting to seek multiple opinions, especially when the first answer is difficult to accept. But true spiritual leadership is not about confirming our desires. It is about guiding us toward what is truly good, even if it is hidden from our view.

ארלא) ... מלכים א' א-לא) A PENETRATING ANALYSIS OF THE WEEKLY HAFTORAH BY AN UNEQUALED HISTORIAN

an ordinary person, but rather a true talmid chacham. He invited him home and treated him with tremendous respect.

identity of his illustrious guest and fell to the ground begging the great Gaon for forgiveness. However, Rabbeinu Saadia could not understand; he had been treated with great respect. Why was there a need to ask for forgiveness?

His host responded that in truth, he had treated him with respect, but had he known that his guest was Rabbeinu Saadia Gaon, he would have treated him with even greater respect. Rabbeinu Saadia later explained, that with each passing day,

Rabbeinu Saadia Gaon was once in a town anonymously, a true *tzaddik* expands his spiritual growth, thus each day he where a member of the community recognized that he was not constantly does *teshuva* for the fact that the previous day's actions were not on the same level as the present day.

The **Zohar HaKadosh** writes that both *Avraham Avinu* in During their conversation, the host discovered the true the parsha and Dovid Hamelech in the Haftorah were elderly men who had "come to their days." At the time of their deaths. they had both reached a point of near perfection, but since a tzaddik never feels content in his spiritual achievements and is always striving for more, one would think that they left the world with an unfinished agenda. Therefore, the Torah tells us that Avraham and Dovid "came to their days," alluding to the fact that they both were *tzaddikim* to the fullest meaning of the word, and had completed their purpose in life.

ויאמר ה' אלקי אדני אברהם ... (בד-יב) ואמר ה' אלקו אדני אברהם ... (כד-מב) CONCEPTS IN AVODAS HALEV FROM THE FAMILY OF R' CHAIM YOSEF KOFMAN ZI"L

Rashi. on פסוק מ"ב, quotes the famous words of *Chazal*, who comment on *Avraham Avinu's* servant, Eliezer, and his repetitive dialogue. He says as follows: "אמר רב אחא, יפה שיחתו של עבדי אבות לפני המקום מתורתו של בנים, שהרי פרשה של אליעזר" Certary. What was so beautiful in this conversation that necessitated such attention? A few machshavos come to mind that the בעלי מנוסר say. The last pshat would have been one that the Zaida, Baal Machsheves Halev zt''l, could have said

Firstly, the dedication and conviction that Eliezer displayed for his master was exemplary. His opening words to Besuel and Lavan were "עבד אברהם אנכי". That encapsulates everything.

Additionally, as we know, Eliezer had a daughter whom he hoped would marry Yitzchok. Yet, he put his own dreams aside for the sake of fulfilling the wishes of his master. That is the paradigm of a true עבד. Perhaps the Torah repeats the entire storyline again so that we may glean a life's lesson of what it means to be an 'עבד ה'.

A small ha'ara first. Why does Rashi quote this Chazal on פסוק מ"ב, and not when Eliezer begins speaking with the future mechutan? Maybe we can translate Rashi's words a bit differently. The word "שמחה" can relate to tefillah. Thus, Rashi's saying, "יפה שיחתן של עבדי אבות". The tefillah that Eliezer davened was so beautiful. Posuk מ"ב describes that prayer. In it, Eliezer begs for סייעתא דשמיא; not in his own merit, but in the zechus of Avraham Avinu. That is so precious. In fact, the trop on "אממר" in the first posuk is a שלשלת. Why? Perhaps we can learn that the power of tefillah lies in the power of a chain, a שלשלת, reaching and invoking the zechus avos a"h. This lesson is so powerful that the Torah repeats it twice.

May the zechus of our predecessors enable our tefillos to pierce the heavens, bringing ישועות לנו ולכל ישראל.

משל למה הדבר דומה ולקחת אשה לבני משם ... (כד-ז)

משר: At the joyous event of his daughter's sheva berachos, the kallah's father stood up to speak, and he eloquently weaved the joyous occasion in with *Torah*-related topics, as well as praises of his daughter - and the chosson. The chosson? Yes! After all, he himself handpicked the chosson.

At the end of his lengthy discourse, he announced that he would like to reveal what it was that made him want this chosson to marry his daughter. There was a hush in the crowd, something exciting after the prolonged speech:

"Not long ago," he began "this boy was driving me all the way from Jerusalem to *Bnei Brak*. It was a Friday and there was heavy traffic. As a back seat driver, I was agitated, but did not honk the horn even once! This takes extraordinary depend on your free choice and good character traits.

patience. I thought to myself, this is the type of boy I want for my daughter. It was right then and there that I decided to make this *shidduch* a reality." The crowd burst into clapping and singing. This was truly a special trait.

The chosson, on the other hand, turned beet red. He was clearly embarrassed about something. Quietly and under his breath, he murmured, "Umm ... the horn was broken."

נמטל: Chazal tell us (Sota 2a), "Forty days before the formation of the fetus, a voice from Heaven announces: 'The daughter of Ploni (so-and-so) will marry Ploni (the man whom the fetus will become)'." While many of us are familiar with the concept of "bashert", that really only guarantees one thing: Hashem arranges that you encounter that person. Bashert does not guarantee that you will marry that person, or then I observed the driver. I couldn't help but notice how he that the marriage will be a happy and fulfilling one; those

ואקד ואשתחוה לה' ואברך את ה' אלקי אדני אברהם אשר הנחני בדרך אמת ... (כד-מח)

GOLDEN NUGGETS ON THE PARSHA WITH A FOCUS ON LESSONS HOW TO SERVE HASHEM AND BE A BETTER JEW BY R' YEHOSHUA GOLD

Eliezer went to find a *shidduch* for Yitzchok, seeking a *siman* by which he would identify the correct girl. *Hakadosh* Baruch Hu answered his tefillos, and he later recounted the events in detail to Lavan and Besuel, demonstrating the remarkable Hashgacha Pratis he had witnessed. The Netziv zt"l explains that the details were so compelling, it was as if they heard the Almighty Himself declaring "This is the shidduch!" and indeed they acknowledged, "מה" (צא הדבר". However, Eliezer mentioned a detail that seems unnecessary. Upon seeing the Heavenly sign, Eliezer bowed down: "ואקד ואשתחוה לה' ואברך את ה" - "I bowed and prostrated myself before Hashem, and I blessed Hashem." This expression of gratitude was his personal obligation, not part of the Divine intervention itself. Why did he feel compelled to share this information with Rivkah's family?

Meforshim explain the posuk, "הודו לה' כי טוב כי לעולם חסדו", that if someone thanks Hashem, He will continue performing kindness for him, "לעולם חסדור". The Ben Ish Chai quotes a segulah from Rav Yehuda HaChassid that one who needs a yeshuah should commit to reciting "נשמת" upon receiving that salvation. Recognizing that everything comes from Hashem is itself a means of receiving His help. When one commits to praising Him, that commitment alone is reason enough for *Hashem* to answer him. This explains why Eliezer described his bowing. The *Hoda'ah* is part of the *hashgacha*. He was saying, "These events happened because I am someone who recognizes *Hashem*." Living with *Hashem* is a different way of life, and when one has a clear recognition of His Creator, that becomes a reason for *Hashem* to grant him even greater *hashgacha pratis*.

A brokenhearted woman once came to **R' Shlomo Zalman Auerbach** zt'l. Her husband was sick and she spent her days reciting Tehilim, yet the doctors had given up all hope. The Ray advised her to thank Hashem for the days her husband was comfortable, for the excellent staff, and her personal strength. "After Tehilim say Nishmas," he said. Miraculously, her husband recovered. R' Shlomo Zalman simply explained, "When you open the gates of gratitude, *Hashem* opens the gates of *chessed*."